

РЕШЕНИЕ

№ 909

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11043** по описа за **2019** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез пълномощник адв. С., против решение № 126626 от 29.05.2019г., постановено по н.а.х.д. № 3095/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 135-ти състав. С това съдебно решение е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-005533/24.01.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 (три хиляди) лв., за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, като съдът е намалил размера на имуществената санкция на 1 500 лв.

В касационната жалба са наведени доводи, че въззивният съд е направил необоснован извод за доказаност на твърдяното нарушение, като е кредитирал единствено и само представените от въззиваемата страна доказателства. Също така въззивният съд не е съобразил, че процесното наказателно постановление е издадено в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Моли се за отмяна на обжалваното решение, както и за отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ С., чрез процесуалния си представител

юрк. С., оспорва касационната жалба и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

В производството пред въззивния съд фактическата обстановка е установена напълно. От приобщените по делото доказателства е видно, че при извършена на 10.12.2018г. в сградата на ДИТ С. последваща проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма], при преглед на изискани и представени документи, е констатирано, че жалбоподателят в качеството му на работодател не е изпълнил задължително предписание на контролните органи от инспекцията по труда, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и 12 от КТ с протокол за извършена проверка изх. № ПР 1827946/29.08.2018г., връчен на 29.08.2018г. В посочения протокол под № 13 е дадено предписание работодателят да изплати на П. Д. Т. – шофьор товарен автомобил, паричното обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, съгласно чл. 228, ал. 3 от КТ, със срок за изпълнение до 28.09.2018г. Към момента на последващата проверка, т.е. към 10.12.2018г. работодателят не е представил платежни документи, удостоверяващи изпълнение на предписание № 13 от цитирания протокол /изплащане на обезщетението на П. Т./, за което му е съставен АУАН № 22-005533/18.12.2018г. от св. Винарска – гл. инспектор в ДИТ С.. Въз основа на АУАН, при идентично словесно описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено НП № 22-005533/24.01.2019г., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв., на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на свидетелите Винарска /актосъставител/, П. Т. /бивш работник в [фирма], сезирал контролните органи/ и М. К. /представляващ работодателя/.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, същите са издадени от компетентните държавни органи, в кръга на техните правомощия, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат изискуемите реквизити съгласно чл. 42, респ. чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Дадено е пълно, точно и ясно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Няма противоречие между фактите по акта и постановлението, налице е единство между словесното описание на деянието и дадената му правна цифрова квалификация. По съществото на спора съдът е приел, че от обективна страна жалбоподателят е осъществил състава на чл. 415, ал. 1 от КТ, тъй като в качеството му на работодател не е изпълнил задължително предписание на контролните органи при ДИТ С., поради което законосъобразно му е наложена имуществена санкция. Съдът е приел обаче, че извършеното нарушение на трудовото законодателство е първо по ред за работодателя, а и размерът на вредните последици за работника не е голям, доколкото се касае за неизплатено обезщетение по чл. 228, ал. 3 от КТ за 19 работни дни, поради което е намалил размера на наложената имуществена санкция на 1500лв.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки (ПАМ), конкретно изброени в т. 1-11, като по т. 1 могат да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, а по т. 12 - да дават задължителни предписания на работодателя за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

В настоящия случай контролните органи на инспекцията по труда са дали задължително предписание на [фирма], в качеството му на работодател, със срок за изпълнение до 29.08.2018г. П. е издадено на основание чл. 404, ал. 1, т.1 и 12 от КТ и подлежи на предварително изпълнение по силата на закона – чл. 405, изр. второ от КТ. Липсват данни предписанието да е било оспорено по надлежния ред /по реда на АПК/, вследствие на което да е било отменено с влязъл в сила съдебен акт, респ. допуснатото по силата на закона предварително изпълнение да е било спряно.

В случая е налице административно нарушение, извършено чрез бездействие в рамките на задължение за определено действие в определен срок. Работодателят не е изпълнил задължителното предписание не само към изтичане на определения в него срок, но и към момента на извършване на повторната проверка.

Противно на доводите на касатора в обжалваното наказателно постановление коректно са посочени дата и място на извършване на нарушението, а именно 01.10.2018г., т.е. първият работен ден след изтичане на срока за изпълнение на задължителното предписание, като нарушението е извършено в предприятието на работодателя, с посочени седалище и адрес на управление. Неоснователно се поддържа от касатора и че в НП липсва описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Напротив, вмененото нарушение е описано точно и ясно и съдържа всички елементи от обективния му състав. Изложените в тази насока мотиви от районния съд се споделят изцяло от касационната инстанция.

В касационната жалба се сочи, че районният съд не е обсъдил представените от работодателя доказателства и събраните в хода на съдебното следствие доказателствени средства, от които е видно, че работодателят е положил нужните усилия да изпълни законовите си задължения, но съответният служител не е оказал нужното съдействие. В тази връзка следва да се отбележи, че от страна на работодателя е представено единствено писмо изх. № 70/21.06.2018г. до работника П. Т., касаещо уреждане на трудовото му правоотношение във връзка с невяването му на работа, като същото е изпратено с препоръчана пратка, върнато с отбелязване „непотърсена“, дата на пощенско клеймо 22.06.2018г. Процесното предписание е дадено на 29.08.2018г., със срок за изпълнение 28.09.2018г. Нито в срока за изпълнение на предписанието, нито до съставянето на АУАН са ангажирани доказателства, че работодателят е направил опит да изплати полагащото се обезщетение по чл. 228, ал. 3 от КТ, но не е получил необходимото съдействие от работника. Напротив, по преписката е приложен сигнал до ДИТ С. /вх. № 18118122/18.11.2018г./ от П. Т., че работодателят продължава да не изпълнява дадените му предписания от контролните органи, което е довело до последваща проверка. Що се отнася до показанията на св. К., пълномощник на работодателя, същите са твърде общи и до известна степен противоречиви. Първо свидетелят твърди, че всичко което е имал да получава П. Т., му е било изплатено, след това

заявява, че не знае дали работникът има да получава някакво възнаграждение. Твърди, че е търсил Т., но не може да се сети за датите, на които го е търсил. Твърди, че му е изпратено писмо по куриер с обратна разписка, върнало се като непотърсено, но не представя въпросното писмо, поради което не може да се установи дали същото касае обезщетението по чл. 228, ал. 3 от КТ.

Неизпълнението на задължителното предписание по чл. 404, ал. 1 от КТ, дадено от контролните органи, е скрепено с налагането на имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. - чл. 415, ал. 1 от КТ.

В случая не са налице основания нарушението да се квалифицира като маловажно по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ, тъй като не е отстранено веднага след установяването му и за работника безспорно са произтекли вредни последици от неизплатеното обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

По всички изложени съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 126626 от 29.05.2019г., постановено по н.а.х.д. № 3095/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 135-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Дирекция „Инспекция по труда“ С. разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: